

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: O.K., zastoupen JUDr. Davidem Kourou, advokátem se sídlem Františkánská 7, 301 00 Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 2. srpna 2013, čj. DSH/12371/13**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, odboru dopravy č.j. MeRo/5777/OD/13 ze dne 28.5.2013, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod první zákona č. 361/2000 Sb., porušením § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., porušením § 32 odst. 1 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 29.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 18 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal, že v době, kdy motorové vozidlo řídil, nevěděl, že již bylo pravomocně rozhodnuto o jeho odvolání ve věci dosažení 12 bodů, a z toho důvodu byl v dobré víře, že vozidlo řídit může, tudíž nebyla naplněna subjektivní stránka skutkové

podstaty přestupku. Dále žalobce tvrdil, že světla rozsvícená měl, neboť automobil je vybaven zvukovou signalizací při nerozsvícených světlech. Dále žalobce poukázal na to, že o tomto údajném přestupku na místě policisté vůbec nehovořili a toto tvrzení se objevilo až při šetření věci Městským úřadem Rokycany. Žalobce rovněž popřel, že by měl při řízení držet v pravé ruce mobilní telefon, a poukázal na to, že ani na tento údajný přestupek nebyl na místě policisty upozorněn. Dále žalobce namítal, že v řízení nebyl předložen jakýkoli záznam z místa spáchání přestupku, který by byl opatřen jeho podpisem a vyjádřením. Záznam byl zřejmě vypracován až dodatečně na služebně a žalobce se s ním nemohl seznámit, ani jej stvrdit svým podpisem. Výpovědi policistů s půlročním odstupem nelze pak podle žalobce považovat za věrohodné.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že neshledal, že by absence oznámení přestupku byla jakkoli na úkor práv žalobce, neboť mu byla dána možnost vyjádřit se před policejním orgánem a posléze v řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně. Absence oznámení přestupku nezakládá nemožnost jeho projednání. Podle žalovaného nebylo oznámení přestupku na místě vypracováno s ohledem na to, že ve věci bylo spatřováno podezření z trestného činu. Žalovaný shledal svědecké výpovědi policistů věrohodnými, přičemž v nich nebyly shledány rozpory, které by snížily věrohodnost. Ani časový odstup výpovědí podle žalovaného v dané věci nezpůsobil nevěrohodnost svědeckých výpovědí.

V **replíce** žalobce namítal, že rozhodnutí o jeho odvolání ve věci dosažení 12 bodů mu nebylo řádně doručeno. Bylo doručeno toliko jeho právnímu zástupci. Okamžikem doručení rozhodnutí se stává pravomocným a účastník je povinen se jím řídit, tedy zejména odevzdat řidičský průkaz a zdržet se řízení motorových vozidel. Je tedy podle žalobce zřejmé, že mělo být doručeno i žalobci, který měl osobně ve věci něco konat a něčeho se zdržet. Pokud žalobci doručeno nebylo, nelze mu klást za vinu spáchání přestupku ani z nevědomé nedbalosti. Dále žalobce poukázal na rozpory ve výpovědích policistů, kteří odchylně popisovali typ vozidla, místo, kde vozidlo zastavili, okolnost, zda vozidlo po kontrole přeparkovalo apod. Je tedy zřejmé podle žalobce, že si většinu okolností případu již nepamatovali. Je podle žalobce s podivem, že by si pamatovali pouze to, že žalobce nesvítil a telefonoval. Taková souhra je podle něho až nepravděpodobná. Podle žalobce je pravidlem, že se policisté před výpovědí seznámí s obsahem sepsaného protokolu a skutečnosti zde uvedené si ožíví či připomenou. Jejich výpovědi proto nelze považovat za autentické, neboť jsou ovlivněny tím, co bylo dříve sepsáno. Při počtu silničních kontrol je nemyslitelné, aby si policisté s půlročním odstupem vybavovali každou kontrolu. Žalobce znovu poukázal na to, že nebyl na místě sepsán záznam o přestupku. Cokoli je sepsováno dodatečně, nemusí být autentické a nepůsobí věrohodně. Řidiči by mělo být umožněno vyjádřit se bezprostředně po spáchání přestupku zejména k takovým přestupkům, jako je držení mobilního telefonu nebo nesvícení světly, když tyto skutečnosti jsou zpětně obtížně prokazatelné. V daném případě však o spáchání těchto přestupků nepadlo na místě ani slovo, a žalobce se proto k nim nemohl vyjadřovat. Na místě se řešilo pouze vyhodování žalobce.

Při jednání před soudem žalobce uvedl, že mělo být rozhodnutí doručováno i přímo jemu, nejen právnímu zástupci, neboť obdobně posuzuje Ústavní soud situaci u placení soudního poplatku, resp. při doručování výzvy k zaplacení. Podle žalobce jsou obě situace velice podobné a názor Ústavního soudu lze analogicky uplatňovat. Dále žalobce namítal, že

je nutno přihlédnout k tomu, že přestupek byl spáchán z nedbalosti a jeden a půl roční zákaz řízení je v tomto případě nepochybně příliš přísný. Obdobný nebo i nižší trest se např. ukládá za úmyslné řízení pod vlivem alkoholu v trestním řízení, proto za nedbalostní a mnohem méně závažný přestupek by měl být ukládán trest výrazně nižší. Stejně je tomu podle žalobce i v podobě uložené pokuty. Žalobce měl za to, že by mohl paradoxně dopadnout lépe, kdyby jeho jednání bylo posouzeno jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí.

Žalovaný při jednání před soudem poukázal na usnesení Nejvyššího soudu č.j. 7Tdo 498/2013-22 konstatující, že správní rozhodnutí postačí doručit zástupci obviněného a za takové situace je věcí obviněného, aby se zajímal o existenci rozhodnutí v odvolacím řízení. Proto podle žalovaného okolnost, že se obviněný o toto nezajímal, nemůže odůvodnit závěr, že nevěděl, že mu byl zákaz pravomocně uložen. K námitce rozporu ve výpovědích policistů žalovaný uvedl, že za rozpory, které jsou způsobitelné otlást výpověďmi svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoli pro věc nepodstatné detaily, jako je typ vozidla, kde přesně bylo vozidlo zastaveno, zda bylo následně přeparkováno apod. Policisté si důležité skutkové události pamatovali. I pokud by se před podáním výpovědi seznámili s úředním záznamem, který sepsali, na autenticitu svědecké výpovědi by to nemělo žádný vliv.

Součástí **správního spisu** je především úřední záznam Policie ČR ze dne 8.10.2012, podle něhož Dopravní inspektorát Rokycany prováděl hlídkovou činnost v obci Břasy, kde si v 16:10 hodin všimli vozidla ve směru od obce Radnice, které bylo bez rozsvícených potkávacích světel. Dále oba policisté viděli řidiče, že v pravé ruce drží u pravého ucha hovorové zařízení, mobilní telefon. Z tohoto důvodu následně vozidlo zastavili a ztotožnili řidiče, přičemž řidič předložil občanský průkaz, osvědčení o registraci vozidla, zelenou kartu a uvedl, že si zapomněl řidičský průkaz doma. Následnou lustraci bylo zjištěno, že má platnou blokaci řidičského oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém systému. Uvedl, že ví, že dosáhl 12 bodů v bodovém systému, ale že se proti tomuto odvolal a nedostal od té doby žádné rozhodnutí. Dále je součástí správního spisu úřední záznam PČR, dopravního inspektorátu ze dne 9.10.2012 o tom, že je prováděno šetření ve věci podezření ze spáchání přečinu maření úředního rozhodnutí a vykázání s tím, že žalobce řídil motorové vozidlo, ačkoli dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a má platnou blokaci řidičského oprávnění. Za účelem šetření Policie ČR byl pořízen výpis z evidenční karty řidiče ohledně žalobce ze dne 12.10.2012. Z něho vyplývá, že blokace řidičského oprávnění z důvodu dosažení bodového hodnocení platila od 13.3.2012. Následovalo zahájení úkonů trestního řízení ze strany policisty Policie ČR dnem 16.10.2012 a žalobce před policejními orgány podával vysvětlení dne 24.10.2012, kdy uvedl, že mu bylo zasláno někdy v září 2010 vyrozumění Městského úřadu v Rokycanech o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a na základě toho podal námitky, které byly zamítnuty, a z toho důvodu se následně nechal zastupovat JUDr. Kourou, který za něho podal odvolání k Městskému úřadu v Rokycanech a poté i ke Krajskému úřadu Plzeňského kraje. Byli domluveni, že kdyby odvolání dopadlo špatně, podá advokát předběžné opatření k soudu v Plzni. Naposledy byli v kontaktu v době, kdy se řešilo poslední odvolání. V březnu 2012 ukončil pracovní poměr u firmy Vodní stavby, Rokycany a přestal používat služební telefonní číslo, které měl k dispozici a které měl k dispozici i jeho advokát. O změně čísla advokátovi nedal vědět. Současně v exekuci přišel o dům na adrese Všenice, č.p. 74, kterou uváděl jako korespondenční adresu pro svého advokáta. Na této adrese se

žalobce nezdržoval a poštu měl přeposílanu na adresu ... Ani na této adrese se v Plzni moc nezdržoval. Vyrozumění o zamítnutí odvolání tedy v úložní době nevyzvedl, protože o něm nevěděl. O tom, že pozbyl řidičské oprávnění, se dozvěděl až při kontrole od policistů. Následně se informoval také u JUDr. Koury, od něhož se pak dozvěděl, že nebyl podán návrh na předběžné opatření k soudu. Dne 24.10.2012 před policejním orgánem podával vysvětlení i JUDr. David Koura, který uvedl, že zastupoval žalobce ve věci dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a rozhodnutí o odvolání bylo doručeno advokátu dne 5.3.2012. S žalobcem se advokátovi nepodařilo spojit telefonicky, proto mu toto rozhodnutí doporučeně zaslal 13.3.2012 na jeho adresu ... Toto doložil přehledem odeslané pošty a kopií obálky se zásilkou datovanou dnem 13.3.2012, z níž vyplývá, že záilka byla dosílána na adresu ... a nebyla vyzvednuta v úložní době. Advokát jinou doručovací adresu neznal a žalobce ho nekontaktoval, až po kontrole hlídkou. Policejní orgány také opatřily oznámení o dosažení 12 bodů a výzvu k odevzdání řidičského průkazu vydanou Městským úřadem Rokycany dne 9.8.2010, kopii námitek proti tomuto oznámení, kopii plné moci, již žalobce zmocnil JUDr. Davida Kouru dne 1.11.2010 k zastupování v řízení o provedeném záznamu bodů v registru řidičů. Součástí spisu je i rozhodnutí Městského úřadu Rokycany ze dne 18.8.2011 o zamítnutí námitek a potvrzení provedeného záznamu v bodovém hodnocení, jakož i rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29.2.2012 č.j. DSH/16608/11 o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně spolu s kopií doručky k záilce obsahující toto rozhodnutí zasílané JUDr. Davidu Kourovi dne 5.3.2012. Na základě těchto podkladů Policie ČR, Dopravní inspektorát Rokycany, odevzdal věc správnímu orgánu I. stupně k projednání jako přestupek.

Při jednání před správním orgánem I. stupně dne 13.12.2012 vypověděl žalobce, že předmětného dne jel s vozidlem Renault Kangoo, řídil ho v domnění, že má platné řidičské oprávnění. V obci Břasy byl kontrolován hlídkou policie, která mu sdělila, že má blokaci řidičského oprávnění od března 2012. Žalobce uvedl, že věděl o probíhajícím řízení, v němž mu bylo oznámeno dosažení 12 bodů z Městského úřadu Rokycany, proti němuž podal námítky, a vzhledem k tomu, že mu byly námítky zamítnuty, nechal se zastupovat advokátem JUDr. Davidem Kourou a tento za něho podal odvolání. Byli již spolu domluveni, že v případě zamítnutí odvolání podá opravný prostředek k soudu, což vyplývá i z plné moci. S advokátem již následně nekomunikoval z důvodu dražby rodinného domu ve Všenících, ztráty zaměstnání a úmrtí v rodině. Vzhledem k tomu, že přišel o zaměstnání, musel odevzdat služební mobilní telefon, a proto na něho advokát neměl telefonní kontakt. Z toho důvodu ani nevěděl, že mu byla zaslána písemnost od advokáta, a o uložení záilky nevěděl.

Při jednání dne 14.2.2013 vypovídal jako svědek policista prap. R.O., který uvedl, že předmětného dne s kolegou stáli v obci Břasy u sadů a viděli přijíždět malou dodávku s přívěsem, která neměla rozsvícená světla, a svědek si všiml, že řidič drží za jízdy v ruce hovorové zařízení. Z toho důvodu uvedené vozidlo zastavili a provedli kontrolu řidiče. Řidičský průkaz žalobce podle svého tvrzení zapomněl doma. Provedli lustraci a zjistili, že řidič dosáhl 12 bodů asi před rokem. Řidič uváděl, že o tomto dosažení ví, ale že mu nebylo doručeno konečné rozhodnutí, protože podával námítky. Z toho důvodu podle svědka bylo sepsáno oznámení o přestupku a svědek byl vyzván, aby se dostavil k podání vysvětlení na dopravní inspektorát. Řidiče nechali na místě a zakázali mu další jízdu. Při dalším jednání dne 29.4.2013 tento svědek svoji výpověď doplňoval a uvedl, že vozidlo při příjezdu nesvítilo a že

řidič telefonoval. Při kontrole jim řidič nepředložil řidičský průkaz, jiné osobní doklady předložil. Po kontrole bylo zjištěno, že řidič dosáhl 12 bodů, a sdělil, že o tom ví, ale že podal námitky a do současné doby neví, jak uvedená věc dopadla. Proto řídil. Z toho důvodu zakázali řidiči další jízdu a jeli přestupek zpracovat na základnu. Řidiče ponechali u vozidla. Na místě si vzali pouze jeho nacionále. Dále spis zpracovávala jejich kolegyně. Na místě nenechávali řidiči nic podepsat, protože si na něho brali jenom telefon s tím, že se mu ozve zpracovatelka. Vozidlo stavěl tento svědek a žalobce s vozidlem zajížděl do objektu v sadech.

Téhož dne vypovídal svědek prap. M.Z., který uvedl, že dohlíželi na silniční provoz u Brás a od Radnic viděli přijíždět vozidlo Renault Kangoo a nesvítilo a bylo vidět, že řidič telefonuje. U sadů vozidlo zastavili. Řidič byl ve voze sám. Nepředložil řidičský průkaz, jiné doklady předložil. Kolega jednal s řidičem. Z místa řidiče neodváželi. Tento svědek nebyl schopen odpovědět na to, zda byl sepsován na místě záznam o přestupku s řidičem s tím, že toto řešil kolega.

Svědek navržený žalobcem A.K. téhož dne vypověděl, že jel s žalobcem do Radnic a projížděli okolo sadů jablek. Žalobce tam odtud odjel zřejmě na stavbu, za chvíli se vrátil a přijel do objektu. Svědek byl v té době u moštárny, asi 30-40 m od něho. Viděl, jak za žalobcem přijelo policejní vozidlo a zastavili před ním. Svědek viděl, že na místě spolu chvíli jednali, a poté vyjeli z objektu naproti, kde je odstavná plocha. Tam si žalobce vyndal věci a následně si sedl do policejního vozidla. Po chvíli vystoupil a policejní vozidlo odjelo a žalobce k němu přišel a on mu řekl, že ho chytli za to, že neměl rozsvícená světla a že měl telefonovat. Sdělil, že netelefonoval a světla měl rozsvícená. Svědek nevěděl, zda při příjezdu s vozidlem žalobce svítil. Svědek se domníval, že toto vozidlo v případě, kdy se nesvítil, upozorní na tuto skutečnost přerušovaným tónem.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 28.5.2013 uznal žalobce vinným z přestupků s odůvodněním, že o skutečnostech zjištěných policisty při výkonu jejich služebních povinností a o listinných podkladech, které spolu v důležitých bodech korespondují, nemá správní orgán žádných pochybností a hodnotí spisový materiál zpracovaný orgánem policie jako věrohodný. Podklady byly hodnoceny jednotlivě, kde bylo zjištěno, že jsou způsobilé podat informaci o skutkovém stavu věci a rovněž ve své souvislosti, kde bylo zjištěno, že se doplňují a není mezi nimi rozdíl, který by znemožňoval dospět bez důvodné pochybnosti k rozhodnutí. Jednání žalobce je podle správního orgánu I. stupně prokázáno výsledkem žalobce i svědků a spolujezdce, z nichž vyplývá, že žalobce řídil motorové vozidlo, a tyto výpovědi jsou v souladu i se zpracovaným materiálem pořízeným policejními orgány. Přestupek spáchal podle správního orgánu I. stupně žalobce z nedbalosti nevědomé, kdy o skutečnosti, že dosáhl 12 bodů a v důsledku toho pozbyl řidičské oprávnění, věděl na základě převzatého oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení. Adresu pro doručování v obci ... uváděl žalobce v době probíhajícího řízení ve věci odvolání proti rozhodnutí o dosažení 12 bodů, a pokud by si přebíral poštu na adresu, kterou uváděl a uvádí, vědět měl a mohl podle správního orgánu I. stupně, že pozbyl řidičské oprávnění. Správní orgán I. stupně měl dále za prokázané, že žalobce při řízení v obci Brásy při jízdě držel v pravé ruce mobilní telefon. Toto měl za prokázané výsledkem zakročujících policistů, které korespondují v důležitých bodech se zpracovaným úředním záznamem hlídky PČR. K námitce žalobce, že na místě s policisty řešil pouze otázku vybodování, správní orgán I.

stupně uvedl, že tuto námitku vyvrací svojí výpovědí i svědek A.K., který uvedl, že když policisté odjeli, přišel k žalobci a ten mu řekl, že ho chytli za to, že neměl rozsvícená světla a měl telefonovat. Žalobce měl tuto skutečnost na místě svědkovi popřít. Totéž platí o rozsvícení světel. Vzhledem k těmto skutečnostem správní orgán hodnotil výpovědi svědků zakročujících policistů za věrohodné a měl za prokázané, že žalobce jako řidič držel při jízdě v pravé ruce mobilní telefon. Rovněž tak měl správní orgán za prokázané, že při jízdě neměl žalobce u vozidla rozsvícená obrysová a potkávací světla nebo světla pro denní svícení. Toto měl za prokázané rovněž provedeným výslechem svědků zakročujících policistů, které korespondovaly se zpracovaným úředním záznamem. Nesouhlas žalobce s tímto závěrem byl rovněž podle správního orgánu I. stupně vyvrácen výpovědí svědka A.K. K námitce žalobce, že na místě nebylo sepsáno oznámení o přestupku, jak nesprávně uvedl ve své výpovědi policista, správní orgán I. stupně poukázal na to, že k tomuto byli policisté dotázáni v dalším ústním jednání dne 29.4.2013, kdy prap. Zíka uvedl, že neví, zda kolega pořizoval nějaký záznam na místě, a prap. O. uvedl, že si myslí, že na místě nenechávali řidiči něco podepsat, protože si od něho brali telefon s tím, že se mu ozve zpracovatelka. Správní orgán tedy vyhodnotil, že ani prap. O. neuváděl v první svědecké výpovědi, že by sepsal oznámení o přestupku, čímž nebyly zjištěny skutečnosti, které by učinily svědeckou výpověď svědka O. nevěrohodnou.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný vycházel z **§ 3 zákona o přestupcích**, podle něhož *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Podle **§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích** je *přestupek spáchán z nevědomé nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Pro zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být splněny kumulativně dva znaky. Znak, že odvolatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, byl bezesporu naplněn, když žalobce nevěděl, že řidičské oprávnění dnem 13.3.2012 pozbyl. Druhým znakem je skutečnost, že žalobce o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Vychází se z možnosti znalostí, kterou je třeba zkoumat na základě objektivních okolností, spojených se skutkem, a subjektivních dispozic odvolatele, neboť přestupkový zákon zakládá odpovědnost z nevědomé nedbalosti na povinnosti a současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem je zachování potřebné míry opatrnosti žalobcem a ta je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Objektivní míra potřebné opatrnosti se žádá zpravidla od každého ve stejné míře. V daném případě nebylo objektivní kritérium upraveno zvláštními předpisy, proto je nutno vyžadovat takovou opatrnost, která je přiměřená okolnostem a situaci, kterou žalobce sám vyvolal svým jednáním. V případě žalobce se jednalo o životní situaci, komunikaci a doručování písemnosti právního zástupce, v níž nejsou povinnosti žalobce upraveny žádným předpisem. Nutnou podmínkou pro pozbytí řidičského oprávnění bylo řádné doručení rozhodnutí o odvolání ze dne 29.2.2012. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v řízení zastoupen právním zástupcem bylo rozhodnutí v souladu s **§ 34 odst. 2 správního řádu** řádně doručeno dnem 5.3.2012 právě právnímu zástupci žalobce, neboť žalobce neměl v řízení nic osobně vykonat. Ust. **§ 34 odst. 1 správního řádu** ve větě druhé jednoznačně stanoví, že z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Ve věci tedy není žádných pochyb o tom, že dotčené rozhodnutí nabylo dne

5.3.2012 právní moci. Jak žalobce uvádí, z důvodu své osobní situace se svým právním zástupcem nekomunikoval. Žalobce též změnil telefonní číslo, aniž by to právnímu zástupci oznámil. Žalobce tak nevěděl, že mu byla zástupcem zaslána písemnost obsahující sdělení o pozbytí řidičského oprávnění. Odvolateli bylo známo, že mu probíhajícím řízením hrozí pozbytí řidičského oprávnění, ve věci podával odvolání, avšak o výsledek tohoto řízení se nikterak nezajímal a o komunikaci se svým právním zástupcem se nepokusil po více než 7 měsících. Žalobce mohl svého právního zástupce kontaktovat osobně anebo telefonicky a také mu mohl sdělit změnu kontaktních údajů. Stejně tak si mohl žalobce skutečnost, zda je držitelem řidičského oprávnění, kdykoli ověřit výpisem z bodového hodnocení řidiče, který mohl snadno získat v místě Czech Pointu na více než 6 600 obecních a krajských úřadech a vybraných pracovištích České pošty. Žalobce mohl výpis též získat přímo na registru řidičů Městského úřadu Rokycany, kde je vedena jeho karta řidiče. Skutečnost, že na toto zcela rezignoval a více než 7 měsíců neprojevil snahu ověřit si aktuální situaci, je jen jeho odpovědností. Je tak evidentní, že nezachoval potřebnou míru opatrnosti, a právě tato skutečnost, že se žalobce vlivem nedostatečné opatrnosti s tímto rozhodnutím nemohl fakticky seznámit, ačkoli by při zachování obecně uznávané míry opatrnosti měl, vede k závěru o nevědomé nedbalosti při spáchání přestupku. Doručení písemnosti od právního zástupce nemá žádnou úřední či oficiální povahu a je věcí pouze vztahu mezi žalobcem a jeho zástupcem. Nelze než vyvodit závěr, že pokud by si žalobce uspořádal své osobní poměry ve vztahu ke komunikaci se svým právním zástupcem, o pozbytí řidičského oprávnění by se dozvěděl, např. pokud by kontaktoval svého právního zástupce telefonicky nebo osobně. Dále žalovaný poukázal na to, že byla správnímu orgánu I. stupně věc oznámena policejním orgánem, když ve skutku nedošlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu, proto nebylo povinností policistů sepisovat v místě oznámení přestupku. Oznámení, na které žalobce poukazuje, zřejmě vůbec nebylo sepsáno, a to z tohoto důvodu. Policista O. sepsal o průběhu silniční kontroly úřední záznam, kde o sepisování oznámení přestupku není žádná zmínka. Tento úřední záznam neslouží jako důkaz a není povinností policistů dát ho žalobci podepsat. Povahu důkazu má svědecká výpověď osoby sepisující úřední záznam, tedy policisty O. Zde prvotně svědek skutečně uvedl, že v místě sepsal oznámení přestupku, avšak druhý policista tuto skutečnost nepotvrdil, když uvedl, že o sepsu oznámení přestupku neví. V dané věci podle žalovaného sepsání oznámení přestupku není klíčové, když policisté přestupek řádně zadokumentovali v dalších písemnostech. Nesepsáním oznámení nevznikla žalobci žádná újma, neboť žalobci byla před policejním orgánem a posléze i před správním orgánem I. stupně dána možnost se ve věci řádně vyjádřit. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **1As 64/2008-42** ze dne 24.10.2008, podle něhož *k prokázání přestupku, k jehož zjištění není potřeba zvláštní odborné znalosti či zvláštního zařízení, je postačující svědecká výpověď svědka*. Tak tomu bylo i v daném případě, kdy skutečnost, že žalobce za jízdy telefonoval, byla prokazována svědeckými výpověďmi policistů. Nebylo tedy potřeba předkládat další důkazy, neboť se jedná o běžnou, okem pozorovatelnou činnost. Je nutné vzít v úvahu i fakt, že policisté sledovali vozidlo žalobce z pevného stanoviště, tudíž jejich pozorovací úhel se měnil v závislosti na přibližování jeho vozidla, což samo o sobě znamená, že policisté mohli jednání žalobce bezpečně sledovat. Stejně tak žalovaný považuje svědeckými výpověďmi policistů za jednoznačně prokázanou skutečnost, že žalobce neměl předepsané osvětlení za jízdy, když právě toto bylo důvodem, proč byl žalobce zastaven k silniční kontrole. Žalovaný poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **4As 19/2007-114** ze dne 27.9.2007, podle něhož *lze policistu považovat za věrohodného a*

nezávislého svědka, pokud nevzniknou pochybnosti o jeho nepodjatosti. V případě žalobce ze spisového materiálu nevyplývá, že by svědci policisté byli v jakémkoli vztahu k žalobci či k projednávané věci, tedy že by měli mít zájem na výsledku řízení o přestupku. Z toho důvodu žalovaný hledí na svědky jako na nezávislé a hodnotí jejich výpovědi jako věrohodné. Poukaz svědka K. na to, že vozidlo Renault Kangoo je vybaveno zvukovou signalizací pro případ nezapnutých světel, je podle žalovaného pouze obecným konstatováním bez důkazní hodnoty, neboť svědek pouze konstatuje technické parametry vozidla a k vlastnímu svícení vozidla se svědek vyjádřil v tom smyslu, že neví, jestli žalobce za jízdy svítil. Žalovaný správní orgán vycházel z toho, že policisté do písemnosti uvedli, že žalobce řídil vozidlo tovární značky Citroen Berlingo. Ve svědecké výpovědi policista Z. uvedl Renault Kangoo nebo nějaký obdobný typ vozidla. Policista O. uvedl asi Berlingo nebo obdobný typ modré barvy. Podle žalobce a svědka A.K. se jednalo o vozidlo Renault Kangoo. Namítané rozpory ve výpovědích policistů podle žalovaného nesnižují nikterak jejich důvěryhodnost jako celku, neboť policisté podávali svědeckou výpověď se značným časovým odstupem, přičemž s ohledem na množství jimi provedených kontrol je pochopitelné, že se v detailu, jako je tovární značka vozidla, můžou lišit. Tovární značka vozidla není ve věci důležitou skutkovou okolností, podstatné je, že žalobce řídil na pozemní komunikaci motorové vozidlo, a to bylo prokázáno provedenými důkazy. Stejnou argumentací odmítl žalovaný i námitku rozporů ohledně místa zastavení vozidla a ohledně skutečnosti, zda žalobce následně na místě vozidlo přeparkoval či nikoli. Oba policisté shodně uvedli, že o přeparkování vozidla odvolatel nic neví. Žalobce a svědek K. uvedli, že s vozidlem žalobce vyjel z areálu sadů Schwarz, kde vozidlo přeparkoval. Opět se nejedná podle žalovaného o důležitou skutkovou okolnost, neboť jednání žalobce po zjištění přestupku nehraje žádnou roli. V tomto ve věci není sporu o tom, že policisté měli stanoviště v obci Břasy na příjezdu od obce Radnice u areálu sadů, odkud pozorovali přijíždějící vozidlo žalobce. Takto vymezené místo přestupku považuje žalovaný za zcela dostatečné. Kde přesně, zda před areálem sadů či uvnitř, není opět ve vztahu k zavinění přestupku podstatné.

Žaloba není důvodná.

K žalobním námitkám nejprve považuje soud za důležité připomenout, že ohledně námitky nově uplatněné v závěrečné řeči, tedy nepřiměřenosti výše uloženého trestu, tato námitka byla uplatněna opožděně, neboť nové žalobní body lze uplatnit pouze ve lhůtě stanovené pro podání žaloby, tedy do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí. Toto pravidlo vyplývá ze soudního řádu správního a jedná se o tzv. koncentrační zásadu. Nelze tedy k této námitce přihlížet. Lze se zabývat pouze tím, co bylo obsaženo v žalobě.

Žalobní tvrzení směřovalo zejména k tomu, že žalobce nevěděl o tom, že nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání v řízení o námitkách proti oznámení o dosažení 12 bodů. Odvolací rozhodnutí bylo doručováno pouze zástupci žalobce, a na základě toho nabylo rozhodnutí právní moci. Žalobce v konečném návrhu připodobnil tuto situaci doručování výzvě na soudní poplatek, má tedy za to, že rozhodnutí o odvolání mělo být doručováno současně žalobci. Soud má za to, že tento přírůbek není vhodný, nelze jím argumentovat, když výběr doručování ve věcech soudních poplatků se řídí občanským soudním řádem, nikoli řádem správním. Doručování v daném případě se řídilo ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož *s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se*

písemnosti pouze zástupci. Cit. ustanovení stanoví jednoznačně, že podle správního řádu se doručuje pouze zástupci. Výjimku tvoří situace, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat. Tato situace nenastala, neboť v odvolacím řízení týkajícím se námitek proti dosažení 12 bodů nebylo vyžadováno, aby žalobce činil nějaké úkony. Povinnost odevzdat řidičský průkaz vyplynula až z nabytí právní moci rozhodnutí, kdy se jednalo o hmotněprávní, nikoli procesněprávní povinnost. Soud považuje za použitelné i žalovaným zmíněné usnesení Nejvyššího soudu čj. 7 Tdo 498/2013-22, podle něhož postačí ve správním řízení doručování rozhodnutí odvolacího správního orgánu pouze zástupci.

Spáchání ostatních přestupků, spočívajících v držení mobilního telefonu za jízdy a v nerozsvícení potkávacích světel, žalobce popíral s tím, že nebylo toto prokázáno jinak než **svědeckými výpověďmi** policistů porízenými s velkým časovým odstupem. Soud má za to, že přes tento časový odstup je zřejmé, že si policisté podstatu případu zapamatovali, a rozpory v jejich výpovědích nebyly takového rozsahu a závažnosti, že by byly s to zpochybnit výpovědi jako celek. Je také zřejmé, že tyto výpovědi jsou v souladu s úředním záznamem, který byl pořízen bezprostředně po spáchání přestupku. Byť úřední záznam není důkazem, je jedním z podkladů správního spisu, a pokud je tedy podpořen svědeckými výpověďmi zasahujícími policistů, lze mít za to, že bylo spáchání přestupků prokázáno dostatečně. Nadto nelze ani pominout výpověď svědka navrženého žalobcem, A.K. Tento svědek jednoznačně potvrdil, že na inkriminovaném místě mu žalobce sdělil, že byl zastaven z důvodu nerozsvícených světel a z důvodu držení hovorového zařízení za jízdy. Podle svědka mu žalobce sice řekl, že toto nespáchal, nicméně výpověď svědka koresponduje s tvrzením policistů, že tyto přestupky byly důvodem k silniční kontrole žalobce, a prokazuje rovněž, co bylo předmětem jednání mezi žalobcem a policisty. Soud proto neuznal námitku, že informace o spáchání těchto přestupků se objevila až po půl roce.

Poslední námitka se týkala skutečnosti, že nebylo na místě sepsáno **oznámení** o spáchání přestupku. Ze správního spisu vyplynulo, že policisté toto neučinili, namísto toho žalobce vyzvali, aby se dostavil a podal vysvětlení. Z tohoto postupu, stejně jako z následného zahájení úkonů trestního řízení, je zřejmé, že policisté na místě jízdu žalobce bez řidičského oprávnění hodnotili jako možný trestný čin, tudíž nevznikl důvod pro sepsání oznámení přestupku. Nesepsání oznámení o přestupku ani neznamená, že by následně nemohlo být ve správním řízení rozšířeno obvinění o další přestupky, tj. zde držení hovorového zařízení za jízdy a nerozsvícení potkávacích světel. Pak je nezbytné, aby toto bylo součástí sdělení obvinění, eventuálně rozšíření obvinění. V tomto směru bylo procesním ustanovením učiněno zadost a žalobce převzal oznámení o zahájení řízení spolu se sdělením obvinění i ve vztahu k těmto dvěma dalším přestupkům. Při jednání se pak k nim žalobce mohl vyjadřovat. Za těchto okolností absence oznámení o přestupku není vadou řízení a nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o přestupku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 18. srpna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková